

Het Wandkleed

Hier hang ik nu, niet in de kerk, zoals ik stiekem hoopte. Het leek mij zo prachtig om in de kerk te hangen, in de ruimte, oud en eerwaardig. Ik dacht te hangen in het zicht van de gelovigen, die luisteren naar de voorganger, zingen en bidden. Wel vraag ik me af of ik überhaupt bij de kerkschatten behoort. Mag ik eigenlijk wel meedoen?

Wat mij bij de vraag brengt: Wat is een kerkschat? Moet een schat uit het verre verleden komen (hoe ouder hoe waardevoller) en geschiedenis hebben en een bedoeling? Als dat zo is voldoe ik toch wel enigszins aan deze eisen.

In mijn geheel ben ik een nieuwe kerkschat. Het idee om mij te maken kwam uit de vrouwengroep. De inzet en creativiteit van de vrouwen schepte een band en door deze band ontstond ik.

Ik heb echter ook het verre verleden in me. Het zijn beeldjes en al lang bestaande symbolen , die in verschillende technieken zijn uitgevoerd en samengevoegd en zo mijn zijn bepalen. Ik hoor echt bij de kerkschatten.

Achteraf bekeken vind ik ook goed dat ik hier mag hangen in de koffiekamer, genoemd het Trefpunt. Want wat ik hier niet allemaal heb meebeleefd, een boek zou ik ervan kunnen schrijven. Zakelijke vergaderingen feestelijke bijeenkomsten , geheimen, geluk, verdriet diepzinnige gesprekken , nieuws, moeilijkheden met de financiën. Ja en ook (een kerkmens is ook maar een mens) zo nu en dan een roddeltje.

Al zeg ik het zelf, vele ogen zijn hier op mij gericht.

Dit is mijn plek, laat mij hier maar hangen.

Ingrid Valde-Hampe